

Cartes

El gremi de tapers de Sant Feliu de Guíxols (1803)

rogeli vancells. sant feliu de guíxols.

Al començament del segle XIX Sant Feliu de Guíxols va crear una corporació gremial dels tapers sota l'advocació de Sant Joan Baptista, segons les ordenances publicades els anys 1802 i 1805. Després de la primera crisi soferta era inajornable aquesta fundació. Aquest gremi es va constituir a l'antic estil espanyol, amb els seus prohoms i examinadors, amb distinció de categories de mestres, oficials i aprenents, amb l'expedició de títols d'aptitud per l'ofici de taper. En constituir aquest Gremi també es va pressentir que el suro tindria altres aplicacions, a banda dels ruscs, flotadors i taps; que podien fer-se amb el suro objectes artístics i altres de diferents aplicacions industrials.

En informar l'Ajuntament de la Vila de Sant Feliu sobre aquestes ordenances, va emetre un dictamen del tot favorable, reconeixent que seria tot en millor i major servei de la causa pública i de la seva Majestat, la clemència de franquejar el dret de sortida que abans pagaven els taps. En el mateix informe es va fer constar que per part del Govern es va eximir de drets aranzelaris l'exportació de taps de suro des de l'any 1802.

El fet d'haver designat Patró del gremi sant Joan Baptista fa suposar fonamentalment que va haver de celebrar la festa patronal a l'església de Sant Joan de Sant Feliu, el 29 d'agost. Aquesta església havia estat primitivament capella de l'Hospital Municipal i va donar lloc a nombroses conteses entre l'abat del Monestir de Benedictins i els jurats de la vila, una de les quals fou una competència que va suscitar l'esmentat abat amb motiu d'haver consentit els tals jurats, a finals del segle XVI, que els agustins s'establissin a l'Hospital Municipal.

Hi va haver a principis del segle XVIII i començaments del segle XIX diferents qüestions respecte a obres que es van verificar en aquesta església. Atès l'estat de tibantor de relacions en què va viure sempre Sant Feliu amb el seu Monestir, de cap manera haurien volgut els tapers tenir cap relació amb l'Abat, i és lògic que acudissin a l'església de Sant Joan. Finalment aquesta fou cremada durant la setmana tràgica del 26 juliol a 1 d'agost de l'any 1906.

El Sr. Joan Ferrer i la via verda del Feliuet

Joan Benet Fernández. GIRONA.

Fa unes setmanes, en un dels seus articles setmanals, el Sr. Ferrer maldava pel comportament d'alguna gent que va amb bicicleta.

Permetí'm el meu desacord. Quan encara no s'havia fet la variant, quan encara no s'havia obert part del carrilet com a via verda, alguns de nosaltres, quan tornàvem de fer la ruta per les Gavarres d'enllà, a Quart, preniem el carrilet encara ple de balast i era tot una rifa passar l'Onyar sense haver de posar el peu a la llera plena d'aigua. Quan es va pensar en obrir les vies verdes dels antics carrilets, per les llargues distàncies, es pensava més en les bicicletes, que per anar a peu. Encara que al voltant dels pobles o ciutats, molta gent les ha aprofitades per anar a peu. És veritat que alguns ciclistes corren més que una llebre, però també frenen quan cal. També els de la bicicleta ens trobem grups que pensen que tot es per a ells i deixen el mínim pas als que vénen en l'altra direcció.

Ara també te'n trobes 3 que porten canalla amb cotxet i que ho ocupen tot, i que fins que no ets a sobre, no deixen pas. I no són d'aquí. Tampoc és d'aquí aquell que amb els braços oberts, els va girant, preguntant?, dificultant el pas. Però sí són d'aquí aquells que caminant es troben i es queden al vell mig de la via verda tot xerrant. I a Quart la gent passa per on pot fer-ho millor, evitant els sotracs que hi han en travessar els carrers. I pensi que aquell carrer es va fer a costa del carrilet. Fa anys que dic si en pots fer set no en facis cinc. Cadascú

que ho entengui com vulgui, encara que sols té un llegit.

Agraïment

FERMÍ SAENZ DE PABLO I RIERA. GIRONA.

Volem fer públic el nostre agraïment per la qualitat humana i professional mostrada en tot moment per:

- La Dra. Irene Cairó i la infermera Anna Pérez del CAP de Montilivi.
- L'equip del Pades: Dra. Montse Parés i les infermeres Lluïsa Ros i Pilar Matas.
- I també l'equip d'urgències del CAP Güell del diumenge 1 de setembre, torn matí.

En la malaltia de la nostra mare Pilar Riera i Aymerich; que amb molta empatia i respecte heu fet possible que se'n tingués cura a casa, tal com ella volia. Moltes gràcies

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2013/09/09/cartes/634265.html?utm_source=rss